

Съкровище милово сърцето унило
Азъ пази отъ раннитѣ дни
Отъ дни отминаки, безшумно, стаи
Дълбоко въ сърцето следа

Катъ звукъ отъ камбана въ душата остана
Звънъ - бисеръ отровенъ, рубинъ.
- Купнежи по нея, по бѣлата фея
Съ очитѣ на гордий Пиринъ.

Азъ мисля унесенъ че тиха е пѣсенъ
На сухи есенни листа
Загльхнала въ ефира ил' пѣсенъ на лира;
Тѣй мамъ безсиленъ скръбъта.

Но ако до гдето не загльхне сърцето
Въ гърдитѣ до болка да бий
И азъ я забрава, о нека тогава
Гневътъ ме на Бога слети

14

44

